

ACC. N:R M. 13570: 1-20.

Landskap: Småland Upptecknare: Oscar Karlsson, Alghult
 Härad: Uppvidinge Berättare: "
 Socken: Alghult ^{äro något} _{f. Kadesjö} Berättarens yrke: glasblåsare
 Uppteckningsår: 1954 Född år 1879 i Kadesjö

FOLKLIVS-
ARKIVET
LUND

Jakt och djurfångst. s. 1-20. LuF 101.
 (teckn. a° sid. 5 a, 9 a o 12 a.)

Frägelista L. M. 5 101. Varg har icke varit synliga i denna län
de sist förflut. 60-75 åren. En man som avled för 3-4 år sedan
hade i sin barndom för ännu 80 år sedan sett en varg då han
vaktade får ute i skogsmarkerna i Ålgårds l. m. nordvästra del.
Det var en ensam varg. Jag hörde min far (född 1841) tala om
att han i sin barndom vaktat fåren mot varg. Om andra
husdjur vaktades mot samma fara vet jag icke, har ej hört
föreläsa därom. Varg fångades i början, och fram emot slutet av
1800-talet i varg-grop och vid "varg-skall". Jag har ej varit med
om varg-skall men hört gamla, nu för länge sedan levande perso-
ner berätta därom. Enl. dessa uträk. skedd det sista vargs kallet
i Ålgård någon gång på 1850-talet. Hela socknens vuxna man-
liga befolkning mellan 18-65 år var "uppbrädd". Nälen var, enl.
sägen, spända väster om Älgården och soldater och andra
jägare var placerade så att de bildade en mot nälen
sluten trubbig vinkel. Nälen var också spända mellan
bräd så att nälen stod i vinkeln mot varandra.

Drevkarlarna skulle föra mäta möjlige väsen, dels med

101
1.

gny och rop m.m. Ut i en ordlägsen gård, Möcklas hus i
Ryghult s.m. finnes sävål vargrät som de fannas.

Om omnämnda skall skeddde vår eller sommar-hist vet jag
icke, holligen värtid då man sett spår av varg under vinterns
arb. i skogarna. Jag har hört antalas s.k. "vargskallordning" för
byalag men ej lyckats få se eller förvärva någon frokts iiriga
färsik. Ent. vad jag hört berättas vore drevkarlarna (vilka icke
fick bära skjultopen (men väl vargspjut) utrustade med gryllbök
av koppar (brenne st.) som slags mot varandra och istadham
ett väldig larm. Att höjta-ropa och skrifa var anbefallt.

Mellan varje drevkarl fick ej vara större avstånd än att varje
karl kunde nå vargen med sitt vargspjut, om han sökte
komma ut ur det slutna drevet. I varje by fanns en ^{ordförman} ~~ordförman~~
vilken på order från skallfogden sammankallade folket och
förde dem till den plats den vidnämnde berfänt. Hur samman-
kalleten skeddde är ej bekant utöver vad som sagts, men den tid
från är frågan om gick folk i kyrkorna och att kungörelse
då på söndagarna lütes från "predikablen" borde vara visst.

Om "vargklappar" har jag inte hört i denna ort. Sax användes den tid jag minns för fångst av räv, och jag hörde talas ännu om vargfax i min barndom. Varggård eller varg höge har jag ej hört anföras men väl varggrop. En sådan fanns väl bibehållen i min ungdom vid Högårs rätteri i Skjerve socken, ända fram till 1930 då de följande bitarna som till denna ort och varg-rep. räv-gropen togs i anspråk för att rulla in bensinfat uti sedan en lit. i muren nedlagits och ett lock bygggt. Varggropen var byggd av natursten, något fuktad; den var cirkelrund med en diameter av 2.2 å 3 meter, något rymligare i botten så att murensa lutade inåt; detta för att varg resp. räv icke skulle kunna få fäste på väggarna med sina skarpa klor och på så klamma upp ur gropen. Murens höjd var ca 2 met. I gropens botten var fastsat en päl av ekträ vilken päle sträcke sig ca 60 c/m över gropens kant. Från nämnd päle och fastsatta i denne sträcke sig 8 st. slantar vilka med sin andra ände vilade på gropens översta stenbrans. På dessa slantar lades halm som var tröskad med slaga (så att den ej föll ned i gropen) till följd av sänderbräsning i tröskverk. När fångst ansågs kunna

De anlöttes en levande anka eller häna vid pälens övriga ända
vilken genom sitt kacklande- snallrande lockade fram roddjuren
till gropen. Vid språnge som roddjuren tog för att fånga sitt byte
hamnade dessa på den föräddade halmen och störtade ned i gropen.

När nu gropen skulle villgas fick man icke skjuta med knut-
skott med i gropen ty då hamnade knutluften kvar däruti
en mycket lång tid, och för sådan lukt skydde alla djur. Man
hade då funnit på att göra en slags box för att fånga och draga
upp det i gropen varande levande djuret. Vi har en sådan sinne-
sonidd kring i vårt lilla hemm. museum.

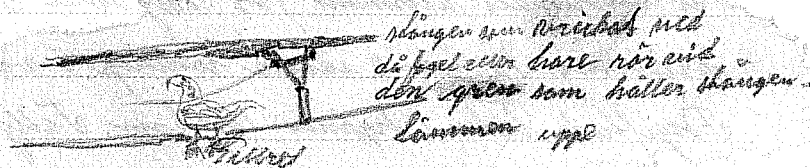
Förgiftade beten utlades för fångande av rår, liksom utlades rår-
sakar. Skallgång på rår har jag alltid hört talas om. Så eller vet
jag intet om. Har säkert icke förekommit i denna ort. På vintern,
då rårhonan fått ungar, brukades att gå ut och lyssna på
rårhanans "gländ" = fjut. Detta skedde då hon mullrade "lyan" =
boet. Därav sköt jägaren rårer boet, lanns och rökte följande dag
efter boet vilket på så sätt ofta upptäcktes. Skallgång på rår förekom
icke i detta ort, har ej hört talas därom. När i orten vaktade man

fram rår genom att lägga ut bete åt råren maktelid då det var månfunt. Det kallades att "skjuta från glugg". Bete bestod av ett stycke kött, lever eller lunga från slaktat djur o.d. jägaren låg i en med hö fylld lada i vars vägg var anbragt ett hål lagom stort för att få plats med brässmynningen. Jägaren kunde då vänta både en och två nätter, men rätt ofta fick han dock skott på råren. Röka ut ur grytet råvhana med ungar var vanligt. Ofta kunde jägaren ligga hela dagen och vakt på att ingarna själmanne skulle komma ut i solljuset. Oftast dock utan resultat. Lar användes allmänt för fångande av såväl rår, hare, fågel och grävling. Vi har sådana redskap i vårt lilla museum. Förgiftade beten (stryknin) förekom. Fallgillor för såväl rår som hare och fågel förekom och anbringades i ett hål i gårdes gården, eller, särskilt för fågel, i ett hål byggt i en sammankhängande sträcka av ris och bräde, särskilt anbragt för ändamålet. Fågel fångst. Se försök till teckning i detta blad baksida.

Förgiftade beten var förbjndna, men som fyrsåer till användning emellanåt ändå.

M. 13570:5a.

Landskap: Småland Berättare: Oscar Persson
Härad: Fädra Möre Berättarens yrke: glasblåsare
Socken: Madesjö Berättarens adress: Fack 39 Råghult
Uppteckningsår: 1954 Född år 1879 i Madesjö
Upptecknare: S. S.

Stången som berättas med
di fjel eller hore ror eis
den gress som håller stangen...
Lammen uppe

Har ej följt lära rila

Buren användes för fångande av räv som gått in i grytet. Detta redskap kallades "holk" och var sammansatt av 4 st bräder c:a 8 tum (20 cm) breda bräder och $1\frac{1}{2}$ à 2 meter långa. Denna anbringades i den gång varigenom räven måste krypa ut (alla övriga hål och gångar från grytet tillsläpplades omsorgsfullt). Den ände av holken som fördes in i grytet var öppen medan den ände som var utomför försågs med gäst anbringade järnbräddar. En falllucka anbringades inuti holken och denna falllucka hölls öppen av ett vidjerep vilket lätt kunde dras av rävnen av rävnen då han såg gått in i holken för att, som han trodde, nå friheten. Han hade inte räknat med att det i den ände varifrån huset kom fanns järnbrädd som hans vassa tänder ej vådde på. Tillbaka kunde han inte komma ty då han bet av trävidjan som höll fallluckan öppen, föll denna ned bakom honom. Ett grymt djurspöke. ovärderligt en människa. Juna var ett redskap som användes vid förkning av ränskinn och som var tillverkad av bräder så att skinnets kunde spännas ut till sin fulla bredd. Lodjur förekom icke i denna ort. Åh lärde jag talas om att folk selt anbring

år 1902 vid Gullaskumms säterigård i Hållabergs län, Skövde län.
Ända fram till omkring år 1915 var jagt på älg i denna ort
betydligt. Det väckte ett stort uppmärksamhet då en borgare
under namnet hemmanet Markog i Skövde socken något av
åren 1906-1908 hade skjutit en stor älgfjäll i Hållabergs säteri
ägor. Det blev fängelsestraff emedan han ej ägde medel att
betala böterna. I samtliga fall var det smygjakt men sedan
det under viss kort tid på året blev lovligt att skjuta älg
användes jagt med hund som släpades lös. Därför och älg-
groppar förekom ej i denna ort och icke heller levande fångst
av detta djur.

Radjur var mycket sällsynt i denna socken ända fram
emot år 1910-1915. De jagades med hjälp av hund, ungefär
som hare. Dår och eller Frankjakt funnas icke här i trakten.
Ej heller ritter, vad jag hört talas om. Icke heller säl.

Grävling jagades på samma sätt som rår. Fåglarna
utsköttes för grävling liknande det som beskrivits på blad nr 5
här om fogel dock placeringen av gillret för grävling på

Den gängstlig grävlingen hade uppstrampat från sitt "gryf" till
det ställe varäst han hade sitt "dass". Denna steg märktes mycket väl
i lårängen. Haren i denna ort var den vanliga svenske. Den jaga-
des dels med, dels utan hund. Den som skriver detta var vid 10-12-
års åldern drevlar åt har- och fogelskytten Ruders Blom, boende
i byn Sigislaröd, Madesjö S:n, uti den minsta stuga jag någonsin
sett c:a 3,6 x 4,0 meter. Blott 2 rum i vilket man kveg in direkt
utifrån. Då vi funnit spår av hare ställde Blom sig på
pass så lämpligt ställe. Sedan var det min uppgift att
följa spåret och då och då ropa så att skytten vände hur
spåret löpte. Han fick ofta skott på haren, vilken på nämnd
tid 1890-talet betalades vid 1:10 och min del blev då 15 eller 20 öre.
Även för fångande av harar användes samma gillar som beskri-
vits på blad 5, ävensom för fjäder- och arrfogel. Fångst av Sjel-
kott vet jag ej om. För att skrämma upp haren då han låg och
"hyskte", d.v.s. då spårnöt ej visade var han gått fram, använ-
des s.k. "hasasbarra". Detta redskap var tillverkat av samlingen
fjocka (243 m/m) stickor, vilka var spända mellan en mittstå-
 och

ACC. N:R M. 13570:9.

FOLKLIVS-
ARKIVET
LUND

9.

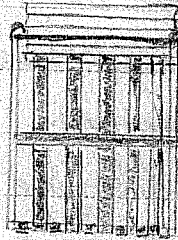
med anhall i ena änden av en flat bräda och i andra änden låg stikorna med ändarna i en räfflad träkavel. ^{Sitt-} ~~Stann~~ nämnda ände var anbragt ett från den räfflade kaveln utskjutande handtag. Vid svängning runt med detta redskap uppstod ett hårt skorrande ljud vilket skrämde upp "hycklande" hare. Om Igelkollfjät har jag ej hört något annat än att han var välsedd vid bonlatserna, emedan han ansågs jaga råttor och ormar från desamma.

Jäller förekom icke i de trakter jag skriver om, icke som jag kan minnas. Rapphöns, eller fasan, fanns ej i de trakter jag skriver om. Förre vårvintern kom en fasanhöna fram till min villan några dagar och tog emot utkastad mat. Dessa fasaner lär vara utplanterade av jagare de senare åren i närbelägna jaktmarker.

Corre och fjäder förekom i riktiga mängder ända till i slutet av 1920-talet. De milsvida, tätta skogarna var som skapade för dessa foglars trivsel. På vintern då väderleken var "disig" kunde man få se över 10-talet samlade sittande

M. 13570: 9a.

Landskap: Småland Berättare: Oskar Carlsson
Härad: Fädrea Måne Berättarens yrke: Glasblåsare
Socken: Madesjö Berättarens adress: Fack 39
Uppteckningsår: 1954 Född år 1879 i Madesjö
Upptecknare: D.S.

ett med utstående
förlängning ut mot vilken
oppfällarna står då
isrammen svängs runt.

Försökt föreställa huskärnan ("kärnan") a-na uttals
som i "kärn"

ACC. N:R M. 13570:10.

FOLKLIVS-
ARKIVET
LUND

10.

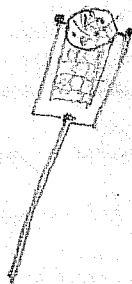
seht i metallars leppar älskade killar, vilka på vintern brotgen var
fjäderns förmänta föda. Sköt man en fjäder ^(smidstid) var dens kräva alltid
fullt med killar. Fjädern, kallst lepparna, jagades mestadels i vår-
tid vid deras s. b. "spel". Den som ej sett en fjäderlepp spela
har ej sett något av naturens skönaste skådespel. Då den förste
tonen av en kängfögel hörs i morgandiset kan man vara säker
på att fjäderleppen börjar med sin "knäppning". Knäppningen hörs
som små stenar släpas hårt mot varandra och låter ungefär så här:
pa-lepp, pa-lepp först långsamt men i fortsett allt hastigare tempo
så, att det före d. s. b. "klunkan" icke hörs något uppehåll mellan
knäppningarna. "Klunkan" låter som om man spänner tungan mot
gummen och låter den förutnämnda hastigt slå mot underbåten in-
anför kinderna. Då leppen "slagit klunkan" är det tid för jägaren
att säga 2-3 högl 3 språng mot den spelande leppen, vilken
under 2-3 sekunder är fullständigt både död och blind.
Det är dessa sekunder fogen är allra skönast med de grönt
glänsande halsfjäderarna "utbrände". Fjädern utslagen lysande
blått och de röda fläckarna på fjässen lysande i högrött.

Fjädern var en fågel som icke blott jagare gärna vilde ha i sin
jagträska, den var föremål för olika slags fångst av alla som
ägnade ett vapen att fänga eller skjuta den med. "Fakta upps"
kallades på följande sätt: På de ställen i skogen man sett
fjäder gick man något före kvällen skymningen till en mindre
höjd (backe) och ställde sig att lyssna efter fjäderns uppflyg-
ning på sin "nattkorv". Denna uppflygning kallades "uppflyg"
Den som lyssnade skulle kunna höra om det var en
lupp eller höna som "slopp". Var det en lupp hördes tre
kraftiga ringslag ^{di} ^{kan} ~~di~~ med utspända ringar fattade om
grenen med de utspända skorna. Var det en höna så
hördes endast tvänne mindre kraftiga slag. Då uppslagen
skett lade den som vaktade en rak käpp 1,5 meter lång i rikt-
ning mot det håll uppslaget hörd. Var det flera uppslag
lades sådan käpp för vart och ett uppslag. En vaktare skulle
kunna bestämma om luppen resp. hönan som först flugit
upps, ändrade plats. Hade så skett och vaktaren ej märkt
detta miss behandlades ofta jagten. Ett par timmar efter att

uppräkningen skett återkam man till vaktstället rustad
med fjärvred och "jagtblässlykta". (se försök till beskrivning i anm. sid 11)
Nu tändes en fjärvreds eld där vaktaren stått då uppfläget
skett och kängen lagts ut. Nu tändes även fjärvreden i "lyktan"
vilken sålunda skulle bäras av skyllens medhjälpare.
Denne senare hade ett reservlager "lör" (i kallat ~~den~~ fjärvred då en smälning
talas om detta) i en kant eller väska, buren på ryggen. Detta
försiktighetsmätt vidtog endast då fogeln uppsag hörd avläg-
set. Skyllten hade endast bärran. Nu började vandrigen åt
det håll fogeln anlåg ritta. Då skyllten och blässbäraren kommit
15 à 20 met in i skogen skulle en ny eld tändas på marken.
För att förnissa sig om ^{att} elden lades i rätt riktning mot
den sittande fjädern hade man kommit överens om att om
elden lades rätt var det lyst från mannen vid vaktstället, var
lades elden för mycket åt vänster visade den sålunda en
gång, för mycket åt höger 2 ggr. Då skyll och blässbärare
kommit lika långt från andra elden som från första till
andra skulle ytterligare en eld göras och nu hade ju

M. 13570: 12a

Landskap: Småland Berättare: Oscar Karlsson
Härad: Södra Måne Berättarens yrke: Glasblåsare
Socken: Madesjö Berättarens adress: Fack 39, Mghult
Uppteckningsår: 1954 Född år 1879 i Madesjö
Upptecknare: D. S.

skytt o. bärare två eldar förut varför de själva kunde bestämma var tredje elden skulle anbringas för att få rätt riktning mot den sittande fjälsen. Många tusentals fjädrar har på ovan nämnda sätt fått släppa livet till i de småskaliga skogarna. En äldre man (samme i Dallo) Sammel uttalades så, svarade mig en gång följande på min fråga, så här framställt: Vi Sammel har nog skjutit många fjäderbuckor för "lyse" och "luggspel". "Då kan du ge dig hundarna på att de bleve en höhäck full" (En höhäck rymde omkring 40 pund hö. Ett pund = 17 kg.) Fjäder minst 20 ggr längre än hö. Fjädern kunde även skjutas för bulvan samt vid dimmig och drigt väder "på skate". Det senaste uttrycket var namn på brädens innersta del, d.v.s. toppen. Det hände rätt ofta i början på detta sekel, då mansergerären kommit i bruk, att goda skytter från "skate" kunde skjuta ned flera stycken luggor ur en flock på upp till 10-falet. Nu är fjädern nästan sålsgod i dessa orter. Man tror allmänt här att detta förhållande har sin orsak däruti, att vägnarna berörs med salt för att

binda vägdammet och då fjäderna äter gruset på dessa vägar, blir de förgiftade. Under våren då fjäderna ungar blir halft fullvuxna, brukade man skjuta såväl fjäder som orre för lock. Då jägaren uppläckt var en "fjäderkull" = (höna med bysklingar) fanns som sig skyffen så nära som möjligt och försökte efterhärma hönans locktoner då denna var skjuten. För att förläsa hönan bortskytten från ungarna använde skyffen som locktoner de ljud som ungarna frambringa då de sakna modern. På sådant sätt kunde en skytt, vilken var skicklig att frambringa dessa locktoner, på en e. m. bortskjuta hela kullen. Fjäderna slog ofta till med orrbulvan. Fjäderbulvan har jag varken sett eller hört omfålas här.

På vintertid var det allmänt förekommande jägt i orre för bulvan. Denne var fastsnöad i loppet på en lång stång med i bulvankroppen fastsydda snören. Stången rests i en hög björk på en förhöjning av marken (backe) och kallat var det funnas andra björkar i vilka orrarna kunde sätta sig uti. Detta kallades för att "slå till".

Det allra bästa skjutväder för bulvan var då det var "smått-
kallt" eller ^{snart} det heter i "Lars-Pederssönan", då kolden smalt i Runt."

Jägaren satt på lur i kajan, byggd av gran- och enris och så
väl hopsmållande med marken - berusen i öfrigt att
faglarne intet misstänkt märkte. Utte i berängen skulle en
drevkar springa. Då denne fått syn på en flock orrar
som var samlade i någon björk eller annat träd, skulle
han försöka komma i linie med dessa orrar och bul-
vanen i ^{akt} linie med sig själv samt genom rop (hand-
klappning och annat oräsen skrämme (skäta) (schäla) orrarna
så att de om möjligt "slog till" i björkarna vid bulvanen.

Jag som skriver detta har ofta i barnåren varit en
sådan drevkarl." Priset på en orrlapp var den tiden 1889-1890
fr 1:25 och då fick den (aren) sändas den 5 nr. mil långa
vägen, Sigistorsd - Palmar, med hästhjula. Orre sköts för
uppslag på samma sätt som fjäder, men han var värre
att skjuta för lyse än fjäderna därför att han var mera
vaksam och rädd än fjäderna denne.

Cerre sköts på Spel där s. h. "örralek" förekom. Jägaren byggde sig en koja av ris eller annan bräde på de botten där "örralek" förekom. Vidan lek förekom i skogarna varst någon slättermad eller annan öppen ställe förefanns. Då morgnens alla första ljusnings skrimma stängdes vid horisonten kom den första orokuppen, snart följt av andra orokunnar i flockvis, och slog ned på spelplanen. "Spelet" var ett gurglande ljud som om fjögfals människor på en gång och i en flock gurglat (utjöt) sin hals med vatten. Det var som om hela luften omkring spelplanen hade svarat. Det gurglande ljudet utlystes av några kammar med en långt utdragen väring "bruschschü" Örrhävarna kom några minuter efter kammanna och de började som en följd av risadskopet bland kammanna slags måten mellan dessa varvid såväl ringar som näbbar och klar kammo till användning. Kammanas röda kammar och dess utslagna vitglänsande bräckluna stjärtpjädrarna blänkta. Då solens första strålar föll över lekplanen var allt som genom ett bralllog, braka och inam

en minnet räddade dödens stillhet, där följt fans och utfördes sprund-
lunde dans och lins förnyelse.

Vid sådana här beskrivna araspel sköts många orrhannar.
Ingen skytt, med vaktning för lins förnyelse, sköt vid sådana
spel några röns. Däremot gick icke alla lupporna fria.
Det fanns skyttar som kunde "locka" orrhannan till sig genom
att "blåsa" alldeles så som orrhannen gör då han är i strids-
humor. Då kommer han rätt villigt och rätt slås med en
länkt riväl. Denna "blåsning" är ej lätt att beskriva med bok-
stäver, den måste höras för att kunna värdesätta fjusningen
i densamma. Först kommer ett långt utdraget skre- ljud
omedelbart följt av lika långt utdraget skri.... Detta ljud
horde - eller måhända redan är - bliva upplaget på skåpbänk.
Då jag följt icke berättat eller omnämnt av vad slags material
hulnanen var tillverkad av bör det nämnas här. Tyget var
av hem spunnet och hemvävt "vullman" blått, stoppningen
inuti av starrhår. Den blivna stjärten var av björknanen
färsydd vid kroppen. De små vita fläckarna på sidorna och

under skjuten var av blekt hemspunnet och värt lingarn. Att varre
fångats med räv har ej förekommit här i trakterna.

Örren fångades också med samma gillor som beskrivits om baren.

Andra fångstmetoder förekom ej i denna ort.

Hur sjöfögel fångades är mig ej bekant annat än hur änder
fångades. Jagt på dessa skedde på träden och i insjöarna då
andkullarna kommo fram ur och från holmar och öar.

Dessa fåglar förekom sparsamt här. Svandjagt känner jag ej till
något om.

Av rovfoglar var sparr och slaghök allmänt förekommande
här och på båda var det s. k. skottpengar, 3 kr. för slag hök och
50 öre för sparrhök. Det var socknen som utbetalade skott-
pengar, men även landstinget bet. sådana för räv.

Nu har det senare upphört men socknen betalar fortfarande
för räv, ännu för kräka, skata och kaja. Man fångade alla
slags rovdjur med saccar vilka ofta varo försedda med
lockbeten och så inrättade att då betet rycktes bort slog
den med vassa taggar försedda saxen igen fångande rovdjuret.

om den eller hells. Jag har icke hört uttalas att någon använde rovdjurskött som föda. Varför så ej var fallet är mig ej bekant, men jag tycker mig minnas att nämnda djur ansågs för att vara "örena".

Pålfällor voro i min barndom allmänt tillverkade av trä i änklast möjliga utformning. Uti en bräda c:a 50 c/m lång och 15-20 c/m bred fastsattes en pinne i ena änden. I denna pinne fastsattes med ett snöre en brästficka som var 40 c/m lång och 3 c/m bred. Tröret i stickan bildade ett slags gångjärn. I den främre ändan på fällan och uti den underliggande brädan fastsattes tvänne pinnar, en på vardera sidan, sammankbundna med ett överstycke så att de tre tillsammans bildade ett slags fyrsidigt "valv". Uti nämnda fyrkant spändes en i ett snöre från brästpinnen nedhängande klinka mellan fällans översta slag-sämm och ~~en~~ ^{en} orannämnda brästficka. På bradan fastbands bränd ost flänk eller annat för rottan smaktligt bete. Vid slidandet i något detta bete utstörtes gittret och rottan fastkländes mellan

över- och underläm. Senare i tiden kom andra fällor i bruk.

Jaglmankerna voro skogs- och hagmark. Fogel och hare drödes bäst i småskog, fjädern dock föredrogs vis i utmarken i s. k. storskog.

Den tid jag skrivit om, d. v. s. slutet av 1800-talet, var det ej så nogat med skyddande av jakt och de marker. Tillgången på alla slag av villt, främst rådjur och älg, var god. Som förut nämnts var det föga efterfrågan på villt. Befolkningen följde urgamla bruk beträffande kött och fläsk, vilka varar skulle vara länge och väl sållade före förtärandet av dessa. Vad jag kan minnas var det ingen mer än Sjöns storskylt (förut någon gång so ring nämnt) som nästan uteslutande hade sin utkomst och livnärde sig på jakt.

För hushållningen i stort hade jagten mycket ringa betydelse.

Närsten allt som fälles vid jakt försålles till närliggande Gadderas glasarbetare eller i Dalman stad, vilken är belägen över 50 km. från den by och den ort jag i detta ark talat om.